

[Carl P. Jensen.]

rentemodtagere og sådanne personer, der modtager hjælp som kronisk syge, kan ydes den fornødne kompensation for den leje-forhøjelse, der ifølge lovforslaget om huslejeudligning kan finde sted. Uden dette lovforslags fremsættelse ville det have været udelukket at få gennemført et lovforslag om huslejeudligning. Mit parti ville i hvert fald ikke have kunnet gå ind i et lovgivningsarbejde efter disse linier, uden at den side af sagen blev klar.

Den husleje-forhøjelse, der her er tale om, er jo af en sådan størrelsesorden, at den ikke kunne have medført en automatisk regulering efter folkeforsikringslovens § 85. Der er grund til at understrege det rigtige i, at udgifterne til de omhandlede godtgørelser, der skal udredes af kommunerne, refunderes fuldtud af statskassen.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovkompleks til en velvillig behandling. Vi tilsiger vor medvirken til en saglig drøftelse i det udvalg, vi forventer nedsat.

Holger Larsen: Også jeg vil gerne indlede med en kompliment til regeringen, specielt indenrigs- og boligministeren og socialministeren, for det initiativ og det mod, der er udvist ved fremsættelsen af de foreliggende lovforslag, som tilsigter at løse det meget komplicerede boligproblem.

Diskussionen om en udligning af de forskellige huslejeniveauer indenfor den eksisterende boligmasse har stået på i adskillige år. I det udvalg, der i 1950 blev nedsat af indenrigs- og boligministeren, bestående af repræsentanter for de politiske partier, boligministeriets embedsmænd og særlig sagkyndige, drøftede man også en huslejeudligning. Alle var klar over, hvilken spænding der var mellem lejeniveauet i de gamle og de nye ejendomme. Af udvalgets betænkning fremgår det, at der var enighed om, at hvis man ville skabe tilfredsstillende forhold på boligmarkedet, måtte der tages fat på problemet huslejeudligning.

Der savnedes imidlertid på det tidspunkt en boligminister med det fornødne politiske mod til at fremsætte blot en lille skitse, der indeholdt regeringens synspunkter vedrørende en lovgivning på dette område. Man havde ikke engang mod til at fremsætte en skitse overfor udvalget, som dog kunne have drøftet den indenfor sine egne vægge.

Det foreliggende lovforslag om huslejeudligning giver os mulighed for at få løst et af efterkrigstidens vanskeligste problemer. Diskussionen om en udligning af huslejeniveauerne og den deraf følgende stillingtagen for og imod er allerede i gang ude i befolkningen. Da 83 pct. af lejlighederne i byerne og de bymæssige bebyggelser og 94 pct. af lejlighederne i det øvrige land er opført før 1940 og disse lejligheders indehavere ifølge lovforslaget i stort tal skal betale til huslejeudligningen, medens kun meget få får fornøjelse af lejenedsættelsen, er stemningen i dag nærmest imod dette oplæg, imod at man overhovedet rører ved huslejen i den gamle boligmasse. Politisk ville det have været lettest at undlade at lovgive på dette område, men mit parti er enigt med indenrigs- og boligministeren i, at husleje-problemet trænger sig mere og mere på, og vil vi for alvor løse det, kan vi ikke fortsat lade stå til og opretholde flere forskellige lejeniveauer. Efterhånden er der ikke blot tale om forskel i lejens størrelse i boliger fra før 1939 og i boliger opført i årene umiddelbart derefter, men i ejendomme opført efter 1950 er der nu kommet en helt ny lejeansættelse, hvilket medfører yderligere spænding mellem de forskellige lejeniveauer. Resultatet bliver, at den forhåndenværende boligmasse bliver udnyttet på en sådan måde, at boligknapheden skærpes. Mange familier, hvis husstand mindskes, beholder en altfor stor lejlighed, fordi en lejlighed af passende størrelse i den nye boligmasse er dyrere end den gamle. Til gengæld bliver familier med børn siddende i små, u hensigtsmæssige lejligheder, og de nye, dyre lejligheder overlades til de unge nygifte, som så foruden at skulle etablere et